

»Jag tror att de icke äro flera än två,» anmärkte Lucien, »en hane och en hona. Det är deras parningstid nu. Utan tvifvel ha de sitt bo här i närheten.»

»Skola vi försöka att fånga dem?» frågade François.

»Det kunna vi icke göra, då vi icke hafva ett nät.»

»Jag kan skjuta dem med små hagel.»

»Nej, nej,» sade Lucien, »de minsta hagel skulle slita dem i stycken. Stundom skjuter man dem med vallmofrön och stundom med vatten. Men det är icke att bry sig om; jag vill hellre observera dem som de äro. Jag önskar att få förvissa mig om en sak. I som hafven goda ögon, kunnen söka efter boet. Det bör finnas nära härintill, på någon naken gren, icke bland qvistar och löf.»

Basil och François började se sig omkring efter boet, medan Lucien fortfor att bevaka de fina små varelsernas rörelser. Den »sak», hvarom vår unga naturforskare önskade förvissa sig, var huruvida honungsfoglarne äta insekter lika väl som de suga honung — en sak som blifvit mycket omtvistad bland ornitologer.

Medan han stod och såg på dem, kom en stor humla (*Apis bombylicus*) surrande förbi och satte sig i en af blommorna. Hennes ben hade knappt vidrört de glänsande blombladen, förr än den »rubinhalsade» hanen nedslog derpå och anföll henne likt en liten furie. Båda kommo tillsammans ut ur blomman, i flykten fortsättande deras lilla strid, men efter en kort kamp vände humlan stjerten till och flög sin väg, under ett vresigt surrande, utan tvifvel förorsakadt af vingarnes snabbare rörelser.

Ett rop från François gaf tillkänna att boet var upptäckt. Det satt i en klyka på en låg gren, men